

A kampányba minden belefér?

Amikor Grósz Károly elmondta híres „fehérterroros” beszédét, akkor éreztem utólagra olyan hideg szeleket futkorászni a háta mon, mint manapság, amióta ez az Eörsi-ellenes kampány folyik. Emlékszem, akkor barátaim és ismerőseim azonnal körbe telefonálták egymást, mindennek vége, mondta egyikük, hát érdemes volt ezekkel együttműködni, reformokon dolgozni, tanácsokat adni nekik, kérdezte keserűen másikkuk. Megint másvalaki, amúgy asszony, akkor harmincvalahány éves, azt mondta keserűen és korántsem csillogó szemmel, hogy másnapról csak szerelmi életet fog élni, közéletet semmiképpen, gyaníthatóan nem kizárólag a férjére gondolt, s korántsem rám. Egyszerű ténybejelentés történt, ám azóta tudom, hogyan következik a politikai aberrációból a promizskuitás.

Most A Hét, a Létkérdések és egynémely politikusok képesek ugyanazt a rémületet előidézni pályatársaimból, értelmiségi barátaimból, köznapi beszélgetőtársaimból, másokból. Mondhatni erre az egykori zenekar, az A. E. Bizottság találó szavaival, hogy rosszak az idegeink, rosszak az idegeink, igaz lehet, a mai negyven-ötveneseket a múltban elég sokszor riogatták, ijesztgették, tiltották be vagy tudatosították velük, hogy bárkikor betilthatják, kirúghatják, ha sokat ugrálnak vagy nem is ugrálnak, csak épeszű dolgokat beszélnek, a hatvanasok még esetleg ütkés is néhány hónapot-évet, netán többet is, akadt, aki alámerült, hogy kibekkelje ezeket a hideglelések éveket, akadt, akit alámerítettek, egyszerűbben szólva: lenyomtak, volna tehát motivációja az egykori rémüldözéseknek bőven.

De vajon van-e most? Lezsák mégse Grósz, A Hét és a Létkérdések mögött sem áll valószínűleg egy teljhatalmú agit-prop., plusz egy jólsituált BM a besúgóhálózatával, telefonlehallgatóival és személyi követőivel. Akkor mivégre megint ez a jebes rémület? Nem tudom, és nem is akarom megfejtetni. Van, és kész. Kész, jó tudni, hogy ez még mindig ugyanaz az ország, ugyanaz a Kelet-Európa.

Néhány éve még jót mulattunk azon, hogy milyen szép kis magyar honfoglalómitosz volna itt születőfélben. Hunor és Magor, Árpád és Zalán kései utódai mint térnek vissza a Hadak Utján, hogy a riadó vak mélységet fölverjék szavukkal, hogy kiűzzék kies hazánkból a mellesleg amúgy is távozni készülő idegeneket. Meg is tették, meg is ünnepelték magukat gyorsan. Majd rögvést harcot indítottak azok ellen, akik új honfoglalóink szerint kollaboráltak az idegenekkel, meg azok ellen, akik szerintük most szegődtek idegen érdekek szolgálatába, akik eladnák, elárulnák a hazájukat bármikor, ha hatalomra kerülnének. Új tengelyhatalmak, Párizs, New York, Tel-Aviv játékszere volna kis országunk, ha ők nem védenék e hont kivont szablyával.

Ma pedig az egy főre jutó hazaárulókat tekintve világrekorderek volnánk. Nem csoda, ha elfog olykor a nemzeti büszkeség.

A hazaárulók hadát eddig Göncz Árpád vezette, aki, úgy mond, idegen hatalmakhoz fordult segítségért a La Stampán keresztül. Bűne ugyanaz, vagy tán nagyobb, mint Kádár Jánosé, Hegedűs Andrásé, akik behívták a szovjet csapatokat, hogy leigázzák e nemzetet. De ott van az élbolyban Konrád vezér, s újában Eörsi István is. Hármass befutónak nem is rossz, tuti tipp.

Az új honfoglalás legendáriusmának epizodistái az egykori demokratikus ellenzék tagjai. Ők egyesesen fő ellenfelüktől, Aczél Györgytől kapták a megbízást, hogy a kommunisták, az idegenek kezére visszajátsszák az országot. Ők már a szovjet megszállás alatt is olyan kiváltságos helyzetben voltak, hogy PB-ülések titkos jegyzőkönyveit közölhették szamizdatjaikban, míg az igazi magyarok lapulni, besúgni kényszerültek. Ávós szülők csak ávós magzatot hordhatnak ki, a kommunista vezonal öröklődik, mint afféle torz mutáció, ezzel a népi bölcsességgel bővült a folklór, s van már erre képviselőjelölt is a Piacpárt színeiben. S végül itt volna ez az Eörsi-ügy: az író két – meglehet, összegett – mondatát adta le a ZDF-televízió, amelyeket addig fordítottak, forgattak, ferdítettek és értelmeztek idehaza, míg ki nem mondhatták új honfoglalóink és legfőbb itészeink a szentenciát: hazaárulás. Úgy látszik, Hege-

düs hadnagy, Görgey Artur és Ocskay brigadéros után megint akadna köztünk egy-két labanc, vigyázatni kéne őket.

Manapság minden mondat, minden kijelentés ebben az erőterben minősítődik. Minden politikus minden megnyilvánulásában azt fürkésszük, vajon elfogadja-e az új honfoglalás mitológiáját. Az elmúlt hetekben-hónapokban fájdalmasan sok kormánypárti politikus utalt arra, hogy pártja és kormányának legitimitációját magyarsága adja; ha elveszítik a választásokat, akkor a nemzeti-keresztény gondolat hosszú időre kizorul a közéletből, ez pedig nem engedhető meg. Eddig, pályakezdő demokratiként azt hittem, hogy a felhatalmazást a választók adják e hon politikusainak, s nem a származás, a vallás, de úgy látszik tévedtem.

Tévedtem Kéri Edit szerint, aki eszelősen igyekszik Pető Ivánt megbüntetni szülei állítólagos vétkeiért. De ez nem számít. Tévedtem Cs. I. szerint is, aki újkori honfoglalásunk legfőbb mítoszteremtője lett, s aki hovatovább egyedül hivatott annak megítélésére, ki a magyar, s ki nem az. De már ez sem számít. Tévedtem továbbá Lezsák Sándor szerint is, aki ügyvezető elnöki szintre emelte a hazaárulózást. Természetesen ez sem számít. Egyáltalán, senki nem számít, aki előítéletekre, elfojtott ösztönökre, kirekesztésre építi pártja propagandáját, politikáját.

Akkor mi számít? Például az, ha Kulin Ferenc (ex-emeszempés) kategorikusan kijelenti, hogy nem hajlandó együttműködni az MSZP-vel és a Kis János vezette szabaddemokratákkal, mert manapság, Kulin Ferenc szándékától függetlenül, ebben a mondatban is visszacseng az, hogy nincs miért egyezkedni idegenekkel. S az is számít, ha Tabajdi Csaba (emeszpés) beszáll egy baloldali író elleni örült és fanatikus kampányba, mert riadtan és értetlenkedve kell arra gondolnom: tán csak nem azokkal azonosul, akik az általuk kinevezett hazaárulóktól félték az országot, annak tekintélyét?

Kulinnak elhinném, hogy semmi köze e zagyva magyarságvizióhoz, csak ne keverte volna bele koalíciós elhatárolódásaiba Kis Jánost, az egykori demokratikus ellenzék vezetőjét. Tabajdinak is hinném szívem és vágyam szerint, hogy

nem igazán kedvére való e kampányolás, ha lett volna szava Eörsi mellett. Mert azért volna tán még néhány ezer, tizezer ember e hazában, aki emlékszik még arra, hogy alig néhány éve a kollektív eltompulásból ezek a mai idegenek rúztak föl, hogy Eörsi köteteiért, ha éppen megjelenhettek, könyvesboltok tucatjait jártuk végig; hogy Kis János precíz helyzetértékeléseiből tudtuk, mi folyik itt, s mi készül a fejünk fölött. Meg tán személyes életstratégiákat is meríthettünk egy-egy szamizdatból, Beszélőből. Konrád Györgytől még azt is megtanulhattuk – ha olykor-olykor a kezünkbe került az Antipolitika egy-egy fejezete –, hogy a rendszerkritikában nincs helye a gyűlöletnek; a szép, pontos szavak hatásosabbak és többet érnek, mint az indulatok. Ők figyelmeztettek arra, hogy ne éljünk oly önfeledten kis ajándékszabadságunkkal, állampolgári jogainkhoz képest töredék volna csupán, mit kiutaltak nekünk: ne lelkendezzünk világútlevélünkkel és háromévenkénti pár száz dollárunkkal, szerény fizetésünkkel, a többéves várakozás után átvehető Trabanttal, Ladával, esetleg hétvégi telekkel, netán iparendeléssel, mert több jár nekünk: politikai szabadság, jogbiztonság.

Ez ma is jár. Ők ma is erre figyelmeztettek. Jár a gondolkodás, a közlés, a stílus, a választás szabadsága, az értékválasztás is, s jár, ha kell, ha kedvünk leljük benne, a megbotránkoztatás. Ne hagyjuk magunkat megfosztani ettől.

A sajtószabadságba, persze, bőven belefér az is, ha valaki – egy főszerkesztő, a sajtótisztesség hirdetője – „kondomos Eörsi”-ről, „simanyelvű Konrád”-ról és „elvbartaik”-ról ír. A kampányba az is belefér, ha Kéri Edit olyan megszállottsággal üzi-hajtja Pető Ivánt, ahogy a Nyugati Boszorkány akarta megszerzezni Dorothy lábáról a piros cipőt az Ózban. Beleférnek az össznézeti népmesék is és a vérszerződéstől igazolt magyarság. Más is belefér, megengedem, még a kirekesztés, a törzsi háború és az Eörsi-ellenes kampány is, amiótól olyannyian kapnak hideglelést, okkal, mert közvetett értelemben annyi mindenről szól, hogy abba valóban csak beleborzadni lehet. De nem tilalmas és nem tiltható – legfeljebb a közszolgálati televízió képernyőjén mutat különösen, ha szokatlanul nem is.

Amíg a közélet perifériájáról hallatszának be ezek a hangok, addig nincs nagy baj, hiába ad rá hangerőt a tévé. De ha a csurkátlanított MDF ügyvezető elnöke is beszáll – nos, őt nem lehet egyetlen mozdulattal kikapcsolni.

Farkas Zoltán
újságíró

Úton a szélsőjób

Motto: Habár jó szándék közezi a pokolba vezető utat is, azért a rossz szándék nem visz a mennybe.

Hát Szálasihoz elég gyorsan eljutottak. Horthy uralma alatt több mint tíz évbe telt, amíg a nyilasok felbukkantak. Horthy csodálóinak uralma alatt négy év se kellett, és színre léptek Szálasi csodálói.

Most – persze, nagyon helyesen – elítélő nyilatkozatokat tesznek, vizsgálatot indítanak, eljárást kezdeményeznek. De mennyire lesz alapos – a vizsgálat?

Végtére, éppen és csakis a „világnemzeti népuralmista” zagyválék kinalóit lehet-e kárhoyzatni, amikor pedig csak néhány hónappal korábban Szilasy György, az idő közben meggyapcspártiasodott MDF-képviselő már jelezte, hogy Szálasi „történelmi megítélésében” változás következhet be? (Ezt a változást aligha a saját közreműködésük nélkül képzelték el.) Egyedül Szabó Albert „testvér”, ez az ausztrál-magyar, házi sütetű nemzetmegváltó szolgált rá arra, hogy

„közösség elleni izgatás alapos gyanúja” miatt eljárás induljon ellene?

Szabó Alberték csak antiszemita szövegek miatt vonhatók eljárás alá? Kétségtelen, hogy ezért is, emiatt is lehet, sőt kell. De ne tessék ebből megint „zsidóügyet” csinálni. A Corpus Jurisnak része a párizsi békeszerződés is, mely tiltja fasiszta szervezetek működését.

Az angyalföldi házkutatások a rendőrök ott hagyták a falon Szálasi arcképét. Lehet-e csodálkozni ezen? Hiszen csak néhány nappal korábban mondtotta ki magyar bíróság, hogy csak színművészi feladatának tett eleget, és nem követett el háborús bűntettet az a Szeleczky Zita, aki Szálasi hatalomra jutása után még az antibolszevista háború folytatására tüzelte (nyilaskeresztes pártlobogó alatt) a közönséget. Ugyanó tavaly tavasszal egész életművéért kapott kormánykiüntetést. Szálasi – logikusan – persona grata lesz abban a mértékben, ahogyan Szálasi háborúja antibolszevista háborúvá egyszerűsödik utólag.